

U S N E S E N Í

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou v právní věci žalobkyně: **G. Y.**, nar. , proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2014, č. j. OAM-291/LE-BE03-BE03-2013, o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku žaloby se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014, č. j. OAM-291/LE-BE03-BE03-2013, žalovaný rozhodl, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu, v níž požádala o přiznání odkladného účinku žalobě. V žádosti uvádí, že účinky žalobou napadeného rozhodnutí pro ni znamenají nenahraditelnou újmu. Pokud totiž nebude soudem přiznán odkladný účinek, bude muset z České republiky vycestovat a ztratí tím možnost sdělit správnímu orgánu nové skutečnosti. Její vycestování by též zasáhlo do jejího rodinného a soukromého života, protože na území ČR žije společně se svým přítelem občanem ČR. Rovněž jí bude v zásadě fakticky upřeno právo na soudní ochranu. V případě, že bude muset vycestovat, nebude mít pro ni mít pozitivní rozhodnutí soudu již žádný význam, neboť na jeho základě se těžko bude domáhat vstupu do ČR či udělení víza.

Žalovaný s přiznáním odkladného účinku žalobě nesouhlasí. Uvádí, že s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě se již dříve (ve vztahu k třetí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany) Krajský soud v Praze vypořádal. Konkrétně v usnesení ze dne 10. 6. 2013, sp. zn. 45 Az 36/2013, mimo jiné konstatoval, že by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s veřejným zájmem, kterým je obrana právního prostředí v ČR. Navíc žalobou napadené rozhodnutí nemůže přivodit nenahraditelnou újmu žalobkyně, neboť toto rozhodnutí ve svém důsledku přímo nevede k ukončení pobytu a k nemožnosti žalobkyně vyčkat na posouzení žaloby. O vyhoštění cizince se totiž rozhoduje v samostatném řízení, v rámci něhož se zkoumá dopad správního vyhoštění do soukromého a rodinného života. I v tomto případě je přípustná žaloba, která má odkladný účinek.

Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:

Podle novelizovaného znění § 73 s. ř. s., ve znění od 1. 1. 2012, soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Zákon tedy v citovaném ustanovení stanoví celkem tři předpoklady, které musí být naplněny kumulativně:

1. Výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu.
2. Tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.
3. Přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

S ohledem na nutnost kumulativního splnění všech tří shora uvedených předpokladů, není nezbytné, aby soud jejich naplnění posuzoval postupně od předpokladu prvního až po předpoklad třetí. V zásadě je možné připustit i takový postup soudu, kdy soud nejprve zodpoví na otázku, zda by případné přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem a teprve poté, resp. v těch případech, kdy konstatuje, že rozpor s důležitým veřejným zájmem dán není, zaměří svoji pozornost na to, zda výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu a zda je tato újma pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Takový postup se z hlediska hospodárnosti řízení jeví být vhodný zejména tam, kde o souladu přiznání odkladného účinku žalobě s důležitým veřejným zájmem na první pohled vzniká pochybnost. Posuzovaná věc mezi tyto případy patří. Žalobkyně se u soudu domáhá přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto již o její páté žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalovaný naznačuje, že důvodem této žádosti je snaha o legalizaci pobytu v České republice.

Soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda by případné přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, kterým je respekt k azylovému řízení, jakožto řízení, které má sloužit osobám v zemi původu pronásledovaným či osobám, kterým v případě návratu do země původu hrozí vážná újma, a ochrana tohoto řízení před jeho zjevným zneužíváním.

Ze správního spisu vyplynuly pro zodpovězení položené otázky tyto podstatné skutečnosti: První žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 15. 5. 2012, jako důvod žádosti žalobkyně uvedla problémy, které měla v Rusku se svým bývalým manželem, a skutečnost, že se jí nepodařilo získat pro pobyt v ČR vízum. Ke svým zdravotním problémům uvedla, že v roce 1998 jí byla operována štítná žláza a též užívá léky na podporu funkce ledvin. Tutu žádost žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 5. 2012 zamítl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou. Žalobu, kterou žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala, zamítl rozsudkem ze dne 3. 12. 2012 Krajský soud v Brně a kasační stížnost, podanou proti tomuto rozsudku odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 6. 3. 2013 Nejvyšší správní soud. Druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně

podala dne 25. 3. 2013. Jako důvod uvedla zdravotní problémy gynekologického charakteru, které ale z časového hlediska předcházely žádosti první. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 4. 2013 zastavil pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o žalobě, kterou žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala, zastavil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 14. 10. 2013. Třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 15. 4. 2013. Jako důvod této žádosti označila zdravotní potíže se štítnou žlázou a gynekologické potíže. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 4. 2013 zastavil pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o žalobě, kterou žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala, zastavil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 14. 10. 2013. Čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 27. 5. 2013. Jako důvod této žádosti uvedla opět zdravotní problémy. Řízení o této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 6. 2013 zastavil pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu. Řízení o žalobě, kterou žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí podala, zastavil Krajský soud v Praze usnesením ze dne 11. 10. 2014. Pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně podala dne 22. 11. 2013. Tuto žádost odůvodnila přetrvávajícími zdravotními důvody a tím, že chce v ČR pobývat se svým druhem, kterého zná již od března roku 2011. Řízení o této žádosti zastavil žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 2. 2014 pro nepřipustnost žádosti podle § 10a písm. e) zákona o azylu, tedy žalobou napadeným rozhodnutím. Všechna uvedená rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí soudů jsou pravomocná.

Z hlediska skutkového stavu lze shrnout, že žalobkyně podala prozatím pět žádostí o udělení mezinárodní ochrany, a to vždy s totožnými důvody. Žádosti přitom podává ve velmi rychlém sledu. Fakticky jedna následuje druhou, a to vždy v návaznosti na ukončení řízení o žádosti předchozí (buď u správního orgánu, nebo u soudu). Nutno též poznamenat, že v jeden okamžik byla u Krajského soudu v Praze ve vztahu k žádostem žalobkyně o mezinárodní ochranu vedena tři přezkumná řízení.

Za tohoto skutkového stavu soud dospěl k závěru, že přiznání odkladného účinku projednávané žalobě by bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Pokud by totiž soud žalobě přiznal odkladný účinek, získala by tím žalobkyně možnost pobývat legálně na území ČR i nadále po dobu soudního řízení tak, jako zde mohla legálně pobývat po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany. V běžných případech je jistě žádoucí, aby žalobce mohl být přítomen po celou dobu přezkumného řízení soudního. Není tomu tak ale tam, kde se cesta stává cílem, tedy kde celým smyslem podávaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany a následných žalob je pouze možnost trvale setrvávat v režimu žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Soud je přesvědčen o tom, že právě projednávaná věc mezi uvedené případy patří. Žalobkyně podává opakované žádosti s totožnými důvody a trvale tak servává v režimu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, přičemž žalobkyni musí být z dosud vydaných správních rozhodnutí zřejmé, že od jí podávaných žádostí nelze očekávat pozitivní výsledek, tedy udělení mezinárodní ochrany. Takovou taktiku žalobkyně nemůže soud podpořit, neboť je zjevným zneužitím azylového řízení.

Jistě platí, že z pouhého údaje o četnosti žádostí o udělení mezinárodní ochrany podaných žalobkyní nelze *eo ipso* usuzovat na zneužití práva. Naopak je třeba v každém jednotlivém případě vážít konkrétní specifické okolnosti týkající se jednotlivého žadatele o udělení mezinárodní ochrany. To v dané věci soud učinil a dospěl ke shora uvedeným a odůvodněným závěrům.

Jelikož by přiznání odkladného účinku žalobě bylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem, soud již nezkoumal splnění dalších podmínek uvedených v ustanovení § 73 odst. 2 s. ř. s. a žalobě odkladný účinek nepřiznal.

Od povinnosti zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku je žalobkyně v souladu s ustanovením § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů osvobozena.

Poučení: Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

V Praze dne 18. března 2014

Mgr. Jitka Zavřelová
samosoudkyně